

[Madsen-Mygdal.]

streregering, stilles der Krav om Forhøjelser, som kan fremkalde en Finanslovnægtelse; men naar det gælder det næste Skridt paa Konservatismens vidunderlige Løbebane, Opnaaelse af et intimt Samarbejde med Socialdemokratiet, er der ikke noget i Vejen for at foretage det modsatte, foretage den Slags Nedsættelser, som tidligere næsten var en Helligbrøde.

Jeg tror nok, at der i Dag er adskillige konservative Vælgere, der med Forundring maa spørge, om det da virkelig er en Politik som den, der her foreligger, de i sin Tid har været opfordret til at give deres Stemme. Derfor vil jeg tro, at det har ikke været helt let for det konservative Folkparti, og det har maaske ikke været helt let for noget af de tre Partier, der i Dag optræder Arm i Arm.

Det forekommer mig ogsaa, at de har svært ved at finde Udtryk for, hvad det egentlig er, der forener dem, Forslaget bærer tydelige Spor deraf. De Forhandlinger, som har været ført, og som er resulteret i dette Forlig, har, som bekendt, været ført i Hemmelighed og udenfor Udvalget. Nu er det ganske vist Sædvane, at naar Folketinget nedsætter et Udvalg om en Sag, er det Meningen, at denne Sag forhandles i Udvalget, og Forretningsordenen har vist ogsaa visse Bestemmelser i saa Henseende. Men naturligvis, naar der er tre Partier, der brænder efter at komme sammen og være fri for det fjerde, er det kun rimeligt, de gør det.

Det kan vi ikke forhindre, og vi beklager os aldeles ikke derover, vi hænger os heller ikke i Formaliteter, saa meget mere, som vi vistnok ikke tager fejl i — og jeg ser det ogsaa af den Munterhed, der breder sig i Salen —, at det, der har givet disse hemmelige Forhandlinger en pikant Sødme for alle de tre deltagende Partier og maaske mere end noget andet har været Drivkraften i det hele, var den interessante Omstændighed, at Venstre var udenfor. Jeg tror, og det er selvfølgelig en stor Trøst for os i vor Ensomhed, at man under Forhandlingerne har tænkt paa den fraværende.

Da de to Regeringsblade, „Social-Demokraten“ og „Politiken“, i Gaar skulde skrive om det vidunderlige, der var opnaaet, var det betegnende nok ikke selve Forslagets Indhold, man istemte Jubelraab over — naa, det har maaske sine gode Grunde —, men det var den Omstændighed, at Venstre ikke var med, Venstre stod udenfor. „Social-Demokraten“ skrev i sit smukke Billedsprog,

at jeg stod med Haaret ned ad Nakken. Det turde dog vistnok være en Overdrivelse (Munterhed), det er en Situation, jeg ikke plejer at befinde mig i, og jeg gør det ikke af flere hver for sig afgørende Grunde. „Politiken“ skriver med vældig Skadefryd, at nu ligger alle Venstres Kriseforslag i Papirkurven som den rene Makulatur. Det er nu heller ikke helt rigtigt, thi de ligger her paa Tingets Bord, hvor ærede Medlemmer vil faa Lejlighed til at tage Stilling til dem for eller imod.

Og nu kan de tre allierede Partier glæde sig nok saa meget over, at de ved forenede Kræfter har Magt til at stemme disse Forslag ned, ikke blot her i Tinget, men ogsaa i det andet Ting; men de vil faa at se, at efterhaanden som deres egne Forslag bliver kendt af Befolkningen, vil baade By og Land vende sig i Harme mod dem, fordi det vil forstaas, at mere Skat og øget Statsunderstøttelse, det er ikke Vejen ud af Krisen, det er tværtimod dybere og dybere ned i Elendigheden.

Alt det, der har ført vore store Nabolande i Syd og Vest ud i de mægtige økonomiske og politiske Vanskeligheder, det er netop en Skatte- og Understøttelsespolitik som den, de tre Partier her stiller Forslag om (*Hans Nielsen: Krig og Militær!*). Nej, det er den Politik, her stilles Forslag om. (*Fraenkel: Markedet, svigtende Markeder!*): Nu kan de Herrer tale sammen, saa meget de vil, men her er Aarsagen.

Formanden: Ærede Medlemmer maa ikke afbryde Taleren.

Madsen-Mygdal: Ja, ja, De kan afbryde mig nok saa meget, det betyder ikke saa forfærdelig stort, og de Herrer kan være stolte over dette Sammenfikkingsarbejde, de i hemmelige Møder har foretaget med hverandre, men det vil vise sig, at dette er en Politik, der ikke kan holde, den vil uvægerlig bryde sammen overfor den haarde Virkelighed her i Landet som i andre Lande. Og naar det sker — og det varer ikke længe —, saa tør jeg hævde, at Venstres Forslag ikke er Makulatur, selv om de Herrer allierede i Dag kan stemme dem ned; ude i Befolkningen vil disse Forslag leve, og der vil blive en voksende Forstaaelse af, at den eneste Vej ud af Uføret er den, at vi ærligt og redeligt prøver at tilpasse vort Lands Udgifter i Forhold til de Indtægter, det er muligt at opnaa, og at foretage Nedsættelser — ikke Forhøjelser, mine Herrer, men Nedsættelser — af de tunge Skattebyrder, som det er ude-